

11. fejezet - Megmérgettek

A

következő napon Pitonnak már egyszer sem kellett beleavatkoznia a bájitalfőzés folyamatába.

Harry immár tökéletesen kezelte a különleges bánásmódot igénylő hozzávalókat, és Pandora is hibátlanul dolgozott. A boszorkány kiváló munkát végzett, és a bájitalmester legnagyobb meglepetésére már utasításainak elhangzása előtt mozdult a keze a következő munkafázisra. Még Ron is gond nélkül elő tudta készíteni a kellékeket, sőt ezúttal a jegyzete is majdnem hibátlanra sikerült.

A fiú nyúzott képét megpillantva a férfi gyanította ugyan, hogy tanulással telt számára az éjszaka, kivételesen mégsem tett megjegyzést. Mit bánta ő, hogy Hermione Granger verte a fejébe a tudnivalókat, vagy végre egyszer a kötelességtudat vette rá a szorgalomra. A lényeg az volt, hogy Ron el tudta végezni a rábízott tennivalókat.

Az igazi megpróbáltatást azonban a harmadik nap jelentette, amikor változott a szereposztás.

Piton magára vállalva Ron szerepét kikészítette az üstöt, és a többi segédeszközt, majd összefont karral háttérbe vonult, hogy szinte páholyból nézze végig a főzet elkészítését. Eldöntötte, hogy egy szót sem fog szólni egész idő alatt, ám erre nem is volt szükség.

Ron vöröslő füllel, és remegő kézzel látott neki az aprításnak. A félelem és az igyekezet egyaránt lerítt róla. Saját képességeit magasan túlszárnyalta, ám ebben kiemelkedő szerepe volt Pandorának is. A boszorkány - látva a fiú kétségbeesett arckifejezését -, a főzés levezetése során minden összetevőnél külön kiemelte a speciális tennivalókat.

Harry ellenben magabiztos mozdulatokkal végezte a mérést és az adagolást, pontosan követve a fiatal nő utasításait. Mindössze egyszer jött zavarba, amikor a higanyt kellett újramérnie. Véletlenül ugyanis összekeverte, hogy a folyékony fém felületére jellemző íves meghajlásnak legmagasabb, vagy a kémcső alakú üvegmérce falához eső, legalacsonyabb pontját kell-e figyelnie méréskor. A kimért adagot habozva közelítette az üst felé, miközben ösztönösen segélykérő pillantást vetett az éles szemmel figyelő bájitalmester felé.

Piton zord vonásai maszkként rejtették el érzelmeit, fekete szemeiben viszont a káröröm fénye villant fel. Harry azonnal észlelte az apró rezdülést, és nyomban visszatöltötte a folyadékot. Mély lélegzetet vett, majd újra kimérte - ezúttal a megfelelő módon -, hogy egy cseppel se kerüljön több a kényes főzetbe, mint amennyit a recept előír.

Pandora kifejezetten jól alakította a bájitalmester szerepét. Végig részletes - sőt, olykor *túl* részletes -, előadás keretében vezényelte el a *Postcruciatus Elixir* elkészítését. Az utolsó fázisban azonban, amikor a varázsigt kellett ráolvasni - hiába tanította meg neki elvégzését a férfi -, megremegett a hangja az elfojtott izgalomtól.

A fiúk aggodalmas arccal léptek az üst mellé, és lélegzetvisszafojtva várták az eredményt.

Amikor néhány végtelennek tűnő másodperc múlva végre megtörtént a várva várt ezüstös felvillanás, és a bájital színe sötétedni kezdett, mindannyian megkönnyebbülten felsóhajtottak.

- Váratlan, ám jelentős eredmény - hangzott fel Piton mély hangja.

Észre sem vették, hogy már egy ideje mögöttük állt, és a válluk felett figyelte a fejleményeket.

A burkolt dicséret széles mosolyt csalt a fiúk arcára, Pandora pedig kipirulva, büszkén kihúzta magát a férfi szavai hallatán.

- Holnap megismételjük az egészet, ugyanebben a felállásban - jelentette ki a bájitalmester megtörve a lelkesedést. - Potter, nézd át még egyszer a higany kezelésének leírását és a mérési módokat! Weasley, neked legközelebb fejből kell tudnod előkészítési technikákat!

- Igen, uram - felelte büszkeségtől dagadozva Harry, akit egyáltalán nem tört le az újabb házi feladat.

Vele ellentétben Ron dacosan felszegezte a fejét, és már majdnem méltatlankodni kezdett, amiért nem értékelték eléggé a teljesítményét, amikor barátja még időben kivonszolta a helyiségből.

Néhány pillanatig csend ülte meg a főzet gőzétől terhes levegőjű labort, majd Piton az üsthöz lépett, hogy fiolákba mérje az elkészült bájitalt. Pandora úgy gondolván, hogy már rá sincsen szükség könnyed léptekkel, magában mosolyogva az ajtó felé indult. A férfi hangja azonban megállította:

- Maga nélkül nem lettek volna képesek rá.

- Téved - fordult vissza a boszorkány. A bájitalmester továbbra is háttal állt neki, és sorban töltögette az üvegcséket. - Képesek rá, csak még bizonytalanok. A felelősség, és a maga toronymagas elvárásai túl magasra teszik a mércét. Nem hiszik el, hogy meg tudják csinálni.

Piton megfordult, és szembenézett a fiatal nővel. Pandora szemei ezüstösen ragyogtak, a bájital mágikus felvillanására emlékeztetve a varázslót.

- Gondolja, hogy a precizitás, a pontosság, és az alapos felkészülés olyan különleges elvárás? - vonta kétségbe a boszorkány szavait. - Ezek nélkül nem lehet elkészíteni egyetlen valamirevaló bájitalt sem, de mindez az aurorok munkájára is érvényes.

- Ebben igaza van, ezért megígérem magának, hogy többé nem fogok súgni nekik. Mégis biztos vagyok benne, hogy holnap is sikerülni fog a főzet - Pandora kihívóan állta a férfi pillantását.

- Kíváncsian várom a bemutatót, ám továbbra is úgy vélem, hogy az egészben a csapatmunka érte a legtöbbet.

- Ha beleszámítjuk, hogy miképpen ébresztette rá egyetlen pillantással Harryt a tévedésére, el kell ismernem, valóban nem láttam még ennél hatékonyabb együttműködést. A Durmstrangban szükségünk lesz erre az összhangra.

Piton elgondolkozva szemlélte a boszorkányt.

- Nagyon jó meglátás. Azt azonban vegye számításba, hogy az *én* szigorú utasításaim szerint zajlott az egész művelet.

- Pontosan - bölintott határozottan Pandora. - Ebből is látszik, hogy akkor a leghatékonyabb a csapat, ha a tagjai bizonyos keretek között rögtönözhetnek, és segíthetnek egymásnak.

Csapat. Piton fejében hangosan visszhangzott a fogalom.

Eddig egyetlen pillanatra sem sikerült rávennie magát arra, hogy együttműködő, közös célért dolgozó csapatként gondoljon magukra. Különösen nem Ron Weasleyre.

Harryvel valóban nagyon hatékony párost alkottak a háború utolsó hónapjaiban, és tudta, hogy a griffendéles vakmerőség ellenére - vagy talán éppen ennek köszönhetően -, számíthat a fiúra.

Bár tisztában volt a nő magas szintű tudásával, és mágikus képzettségével, Pandorát eddig a napig nem tekintette igazán komoly segítségnek a rájuk váró feladat végrehajtásában. Eredetileg kizárólag önös érdekből akarta magukkal cipelni, hogy levegye róla a Megszeghetetlen Eskü terhét. Ismét át kellett értékelnie magában az izlandi boszorkányt, Weasley azonban továbbra is kakukkozás maradt. Piton nem tudta elképzelni, hogy néhány nap alatt olyan mértékű fejlődést érjen el nála, ami alkalmassá teheti a közös munkára.

A csend hosszúra nyúlt.

- Adja meg nekünk az esélyt, és meglátja, hogy ki fogjuk hozni magunkból a maximumot - kérte Pandora.

- Rendben van. Ehhez azonban tudnom kell, kitől mire számítsak vészhelyzet esetén. A kölyköket már évek óta ismerem, és tisztában vagyok velem, mit tanítottak nekik tavaly az Aurorképzőben. Arról viszont sejtelmem sincs, ön hogyan viszonyul a harci helyzetekhez.

- Gondolja, hogy támadásra kell számítanunk?

- Szinte biztos, hogy nem kerülhetjük el az összetűzést. Fel kell rá készülnünk - felelte komoran a férfi.
- Mi a terve szombatra?

A kérdés meglehetősen váratlanul érte a boszorkányt. A szövegekörnyezetből, és a varázsló szigorú vonásaiból kiindulva tisztában volt vele, hogy nem randevúra szándékozik hívni, mégis furcsán érezte magát a kérdés kétértelműségétől.

- Találtam a könyvtárban néhány ritka bűbájtán könyvet, amit szívesen forgatnék, de magának nyilván más terve van.

- Fel kell mérnem a képességeit, és ha szükséges, el kell sajátítania néhány hatékony varázslatot, hogy meg tudja védeni magát.

Pandora mély lélegzetet vett, és alaposan megfontolta a szavait, mielőtt válaszolt volna.

- Szeretném, ha tisztában lenne valamivel: Nem vagyok hajlandó bántalmazni, vagy megölni senkit. Még önvédelemből sem. - Hangja komolyan, ellentmondást nem tűrően csengett. - Kizárólag olyasmit fogok használni, ami lefegyverzi, megbénítja, vagy távol tartja az ellenfelet.

A varázsló némán az elszánt tekintetbe fúrta sötét pillantását. A halványszürke szemek, most hideg acélként villantak felé.

- Remélem, nem sodorja veszélybe a pacifizmusa - morogta, látszólag beletörődve a nő döntésébe. - Összeállítok egy listát a passzív védő és lefegyverző varázslatokról, valamint a védőpajzsokról. Ha jól boldogul velük, maga nyújthatna fedezéket mindnyájunknak, amíg mi harcolunk. Így talán több esélyünk lenne a túlélésre.

- Mindent meg fogok tenni, hogy a hasznukra legyenek - felelte Pandora megkönnyebbülve.

A következő nap valóban látványos sikert hozott.

A főzet ezúttal is elkészült, pedig Pandora - néhány biztató pillantáson kívül - egyszer sem segített a fiúknak. A boszorkány ismét nagyon jó előadónak bizonyult. Stílusa érdekes és lényegre törő volt, és ahogy belelendült, átsütött rajta az őszinte szakmai lelkesedés, amit a férfi már a kutatás során is megfigyelt.

Amint feloldódott, egyre többször tűnt fel arcán egy nyílt, lebilincselő mosoly, amelyet élénken csillogó pillantás kísért.

Piton azt vette észre, hogy jólesik nézni a nőt, és hajlott a gondolatra, hogy sokkal nagyobb sikert aratna a konferencián, mint ő a horgas orrával, és komor ábrázatával. Feleszmélve, milyen képtelenségeken jár az esze, elkapta pillantását, és ezentúl a két fiút tartotta szemmel.

Ron minden idegszálával a hozzávalók előkészítésére koncentrált. Még Piton is kénytelen volt elismerni magában, hogy bár a tökéletestől messze járt, mégis jobban dolgozott, mint a roxfordi évek alatt együttvéve.

Ezúttal Harryn sem fogott ki a higany. A fiú rutinos mozdulatokkal dolgozott, és ha Piton nem tudta volna, hogy begyakorolt főzetet készít, kifejezetten tehetségesnek tartotta volna a munkája alapján.

Végül is Lily Evans fia... - villant belé, majd sietve elhessegette a kósza gondolatot.

Amint a főzet elnyerte végleges formáját, a bájitalmester végignézett a három segéderőn.

- Sosem hittem volna, hogy egyszer ezt kell mondanom, de azt hiszem, kihozták magukból egy részét annak, amit elvártam. Remélem, hogy ez a színvonal a későbbiekben már csak emelkedni fog. - A két fiúnak átnyújtott egy-egy összetekert pergament. - Ezeket semmiképpen ne hagyjátok otthon! Hétfőn reggel hatkor itt találkozunk.

Szombat reggel Harry korán kelt, hogy együtt tölthesse a napot Ginnyvel, Ronnal és Hermionéval, a konyhában mégis ott találta már Pandorát. A boszorkány bőséges villásreggelit tálalt fel, hogy megünnepeljék az előző napi sikert.

Jókedvűen láttak neki az evésnek, és Harry lelkesen készült a mozizásra.

- Hermione már megvette a mozijegyeket - újságolta.

- Mi az a mozi? Valami mugli dolog? - kérdezte Pandora, mire a fiú tele szájjal bólogatott. - Hasonlít valamire a varázsvilágban?

- Egy kicsit talán a mozgó fényképekre, amiket az újságokban látni, csak hogy ezek a képek nem a valóságot tükrözik. Előre megtervezett, színészekkel eljátszott, nagy munkával előállított mozgóképek, amik meglehetősen hosszúak, és egy-egy történetet mesélnek el. - Harry valójában soha nem járt igazi filmszínházban, de még a bevásárló-központokban működő multiplex mozik egyikében sem. Az ötödév előtti nyáron azonban unalmában néhányszor követte Dudley Dursleyt és a bandáját láthatatlanná tévő köpenye rejtekében, amikor azok elcsatangoltak a külvárosi autósmozi környékére. Itt aztán egy fa ágai között gubbasztva látott néhány mozifilmet. - Sokféle filmet csinálnak. Vannak köztük viccesek, félelmetesek, meseszerűek, szerelmes történetek, és olyanok, amik egy elképzelt jövőben játszódnak, de a legtöbb tele van öldökléssel. Azt hiszem, az emberiség legrosszabb oldalát mutatják be.

- Ti milyen fogtok megnézni?

- A címe X-men. Hermione javasolta, mert azt hallotta, hogy muglik közé beépült minisztériumi alkalmazottak is részt vettek a készítésében. Állítólag ez egy kísérlet, amivel fel akarják mérni, hogyan reagálnának a muglik a mágikus képességekre, és a varázslényekre. Benne lesznek bizonyos varázslatok megfelelői, mint például a lebegtetés, az időjárás-varázslatok, legilimencia és okklumencia, és belecsempésztek olyasmiket is, mint a metamorf mágia, vagy a farkasember.

- Akkor biztosan jól fogtok szórakozni.

- Nagyon remélem. Te nem jössz velünk? - kapott észbe Harry. - Meghívlak rá, cserébe a mesékért.

- Köszönöm, de nem lehet. Ma más dolgom van.

- Mivel töltöd a napot? - csodálkozott a fiú.

- A professzor vizsgáztatni fog, mert kíváncsi, hogy mire számíthat tőlem támadás esetén. Azt ígérte, utána megtanít néhány védővarázslatot, hogy valóban hasznomat vegyék az út során. Nekem kell majd fedeznem a csapatot vészhelyzetben.

- Jól hangzik. - Harry hangja őszintén csengett. - Tudod, Piton nagyon nagy tudású varázsló, és igazán jó tanár tud lenni, *ha akar*.

- Köszönöm a biztatást.

Harry bátorítóan rámosolygott, majd felhajtotta a maradék kakaóját, és elbúcsúzott.

Pandora gondolataiba merülve rendet rakott a konyhában, és egy tálcára mindenből félretett valamennyit a bájitalmesternek. Kíváncsian indult el a rózsakertbe, ahol találkoznia kellett Pitonnal.

A bájitalmester megszokott fekete talárjában kirívó jelenség volt a virágoktól roskadozó, burjánzó rózsabokrok között. A kapu nyílásának zajára azonnal a nő felé fordult

- Jó reggelt! - üdvözölte a boszorkány várakozó pillantással, halvány mosollyal ajkain. - Remélem, nem düljük fel nagyon ezt a csodálatos kertet.

A férfi csak egy biccentéssel üdvözölte, majd intett, hogy kövesse, és megindult a bejárat felé eső boltíves kapu felé.

- Nem áll szándékomban tönkretenni Dumbledore professzor egyik főművét. A pincébe megyünk.

Pandora fokozódó kíváncsisággal követte.

A varázsló kitérte előtte a kétszárnyú, rózsafaragásokkal díszített kaput, és a széles, téglavörös kőből rakott küszöbre irányította varázspálcáját.

- *Vizualicus!* - mormolta maga elé.

A széles kőlapok sora lassan kiemelkedett a padlóból, és egyre növekedve fokozatosan betöltötte a boltív teljes terjedelmét. Az oldalsó üvegablakok egyikén besandítva Pandora jó látta, hogy az előtér padlója - a fönix mintákkal díszített puha szőnyeggel együtt -, ívesen feldomborodik mögötte.

Piton továbbra is halk varázslatokat suttogva a sima, tökéletesen illeszkedő kötömbök felületére mutatott. Pálcájával követhetetlen formákat rajzolt rá, melyek a csillagszóróval levegőbe írt mintákhoz hasonlóan mindössze néhány pillanatig látszottak, majd nyomtalanul eltűntek. A kőlapon egy masszív, aranyló, mágikus jelekkel telerótt ajtó jelent meg. Újabb varázslatok következtek, melyek hatására feltárult, felfedve egy sötétén ásító, mélybe vezető lejáratot.

A bájitalmester fényt gyűjtött pálcája hegyén, és nyomában Pandorával megindult a lefelé vezető csigalépcsőn, mely néhány kanyar után egy különös helyiségbe vezetett.

A jókora, kör alakú terem falait simára csiszolt téglavörös kőből rakták, padlóját szürke kőlapok borították. Néhány méterenként karmos madárlábat formázó karok nyúltak ki a falból, markukban átlátszatlan üveggömböket tartva, melyek amint beléptek, lágy fényt árasztottak maguk köré.

A helyiségben használaton kívüli tárgyakat halmoztak fel az idők során. Piton körbejárt és alaposan megvizsgálta mindegyiket. Legalább tucatnyi - feltehetőleg fönixeknek tervezett -, ajtó nélküli, széles ülőrúddal, és itatóval ellátott, cizellált rácsozatú kalitka állt a fal egyik részénél, magas halomba rakva.

Odébb egy hatalmas, kétajtós ruhásszekrény, és egy mintázatában hozzá illő, rengeteg fiókkal ellátott, tükrös öltözőasztalka állt.

- Még sosem járt itt, ugye? - kérdezte a nő körülnézve.

- Nem. Csak néhány napja tudtam meg, hogy pincéje is van a háznak.

- Miért van itt ennyi kalitka?

- Az igazgató felesége, Arduunia fönixekkel foglalkozott.

- Elárulja mi történt vele? - kérdezte csendesen Pandora, sejtve, hogy nem véletlenül temették el ide a vele kapcsolatos tárgyakat.

- Hallotta már a Grindelwald nevet? - kérdezett vissza Piton.

- Természetesen, hiszen tanultam történelmet. Miért?

- Nos, ő volt az, aki elpusztította az asszonyt a madaraival együtt. Ki akarta csikarni tőle az örök élet titkát, holott ő valójában csak gyógybájitalok előállítására céljából foglalkozott a fönixkönyv kutatásával. Egyedül Fawkes élte túl, aki élete végéig hű társa maradt a Dumbledore professzornak. A többiek már nem lehetett segíteni, amikor az igazgató úr megtalálta őket.

- Tehát ezért folytatott hadjáratot Grindelwald ellen... - sóhajtott fel Pandora. Piton meglepett pillantására keserűen elmosolyodott. - Apám mesél róla, hányféleképpen járhatja meg valaki a poklot élete párjának elvesztése után. Ő egy másik módszert választott, de az sem vált be...

Piton elfordult a gömbök fényében ragyogó pillantás elől.

Honnan tudhat ez a fiatal nő ilyeneket? - futott át az agyán. - Miképpen lehet egyszerre ennyire bölcs, magába forduló, kiegyensúlyozott, szakmailag mégis nyitott és érdeklődő? - Egy pillanatra elborította lelkét saját sötét múltjának árnyéka, és az évtizedekig dédelgetett viszonzatlan szerelem emléke, melyet oly hosszú ideig mélyen eltemetve őrzött. Kitérte a tűzszínű virágmotívumokkal szegélyezett szekrényajtót, majd intett a boszorkánynak, hogy lépjen közelebb.

- Ezek Arduunia ruhái voltak. Az igazgató úr javasolta, hogy válasszon magának közülük az útra. Ügyeljen rá, hogy inkább praktikus darabok legyenek, mint feltűnőek, és tartsa szem előtt azt is, hogy a Durmstrang környékén állandóan fagypontra alacsony a hőmérséklet!

Pandora szóhoz sem jutott a meglepetéstől. Ujjjaival finoman végigsimított a lágy kelméken, melyek a szivárvány minden színében pompáztak, és takaros rendben sorakoztak a vállfákon. Habozva a férfire pillantott, majd látva, hogy a figyelmét már az öltözőasztalka fiókjai felé fordítja, átfutotta a felkínált ruhatárat.

A ruhák izlésesek voltak, teljesen újak látszottak, és - bizonyára valamilyen varázslatnak köszönhetően -, egyáltalán nem hagytak rajtuk nyomot az elmúlt évtizedek. Kiválasztott egy kékesszürke anyagból készült, hosszú ujjú ruhát, melynek nőies, ám egyszerű szabását mindössze némi ezüstös zsinórminta dobta fel, és egy vastagabb anyagú, mohazöld nadrágot, a hozzá tartozó talárral. Talált még egy-két karcsúsított, csuklón és nyakon himzett, bebújós felsőrészt, és egy mindegyikhez használható nadrágot, mely csizmával és cipővel egyaránt viselhetőnek tűnt. Végül nem tudott ellenállni és magához vett egy estélyi ruhát is, a konferenciázó bála való tekintettel. A bársonyos, vérbíbor kelméből készült ruha lélegzetelállítóan szép

volt. Csuklóin, ívesen szabott dekoltázsa mentén, a derékrészen és a földet seprő szoknya alján egy árnyalattal világosabb, kelta fonatok futottak, néhol átlósan szétszaladva a csípő és a váll irányában.

Pandora az egyik madárlábat formázó kandeláberre akasztotta a vállfákat, azután Piton felé fordult. A férfi addigra már végzett a fiókok átvizsgálásával. A zsebébe rejtett egy apó, borostyánból csiszolt fiolát, miközben egy patinásra kopott varázspálcát nyújtott a nő felé.

- Ezeket hozza magával az útra!

- Van saját varázspálcám... - kezdte a boszorkány kissé csodálkozva, ám a varázsló egy intéssel beléfojtotta a szót.

- A tartalék pálcá életeket menthet. Főnixtoll magja kell, hogy legyen, remélem, fogja tudni használni.

Pandora kezében finoman bizsergett a varázseszköz.

A levegőbe varázsolta egy szívárványt, majd eltüntette, és ruhája zsebébe tette a pálcát.

- Azt hiszem, jó lesz. - Mire felpillantott a férfi már harcra készen szegezte rá a sajátját.

- Ideje elkezdenünk.

A boszorkány arcán megdermedt a halvány mosoly. Tekintete megkeményedett, és gyors mozdulattal előrántotta a saját pálcáját.

A varázsló adott még néhány másodpercet, hogy felkészülhessen, ezalatt egyetlen intéssel védőfalat vont a háta mögött álló bútorok és ketrecek elé. A következő pillanatban már egy átok suhant a nő felé.

Pandorát váratlanul érte a támadás. Az első vörös villanás súrolta a karját égő érzést hagyva maga után, mégis gyorsan alkalmazkodott a helyzethez: elugrott a tűzvonalból. A kör alakú helyiségben nem tudott sehol menedékre lelni, ezért egy jókora sziklatömböt idézett maga elé. Egy pillanattal később már egy erős védőpajzs felszült közte, és támadója között.

Piton tisztában volt vele, hogy a boszorkány nem fog visszatámadni, ezért erőteljes varázslatokkal bombázta pajzsát és fedezékét, hogy az első adandó alkalommal, amikor meggyengül megtalálja rajta a rést, és újabb lépésre kényszerítse. Alig néhány percbe telt, hogy a pajzs egy éles villanással elenyésszen, majd a sziklatömb is apró darabokra robbanjon. A férfi újabbnál újabb vörös fénycsövéket indított a nő felé.

Pandora ismét egy védőpajzs fedezékébe menekült, ám ezúttal furcsa, zöldes árnyalatú, áttetsző fal feszült elé. Egy Piton szárma eddig ismeretlen varázslatot mormolt maga elé, miközben pálcájával pöccintett egyet előre felé, amitől a fal egy méternyit előrébb ugrott a bájjalmester irányába. A boszorkányra kilőtt átkoknak ezúttal nem sikerült megszakítani a varázslatot. A pajzs lépésről-lépésre közeledett a férfihez, akit végül a háta mögött lévő falhoz kényszerített.

Piton támadásai ellenére Pandora továbbra is sikeresen fenntartotta a pajzsot. A férfi ekkor egy újabb varázslatba kezdett, és mire a nő ráébredt mire készül, máris a háta mögött állt, kezében Pandora pálcájával.

- Azt hittem, itt nem lehet hoppanálni - méltatlankodott a boszorkány megszüntetve az immár haszontalanná vált pajzsot. - Ha nem oldja fel a hoppanálás-gátló teret, sosem kerül a hátamba!

- Ha arra számít, hogy az ellenfél betartja a játékszabályokat, jobb, ha itthon marad - vágott vissza enyhe éllel Piton. - Nagyon hatékony, amit bemutatott, de csak olyan helyen alkalmazható eredményesen, ahol összetett biztonsági varázslatok gátolják a mágikus helyváltoztatást, mint például a Roxfort, a Durmstrang vagy a Mágiaügyi Minisztérium területén. Máshol nem sokat ér.

- Van valami javaslata a technikámra nézve? Azt továbbra is fenntartom, hogy nem vagyok hajlandó sem veszélyeztetni, sem kioltani egyetlen életet sem.

- Úgy látom az ön erőssége az összetett varázslatokban rejlik. Ezt a képességét kihasználva meglephetjük az ellenfelet, és előnyre tehetünk szert, ha a megfelelő módon alkalmazzuk - magyarázta Piton. - Meg fogjuk beszélni, milyen védőfalakat és pajzsokat ismer, és tanítok még néhányat, hátha szükség lesz rá. Azután át vesszük a dermesztő, bénító, taroló, rögzítő, dermesztő és altató varázslatokat, végül pedig megtervezzük, milyen formában a leghatékonyabb ezek kombinációja.

Pandora tette készen várta az oktatást.

Először - a terv szerint -, a védőfalakat és -pajzsokat megidéző varázslatokat vették át, és gyakorolták be. Piton megdöbbenően tapasztalta, hogy vékony, karcsú nő, milyen szívósan állja a sarat: figyelme egyetlen percre sem lankadt.

A boszorkány elszántan és kitartóan dolgozott egész nap, egyértelműen jelezve, mennyire komolyan veszi a küldetést. Délben tartottak egy rövid pihenőt, amíg megebédeltek, azután megbeszélték az alkalmazandó lefegyverző és védekező varázslatokat, és ismét folytatták a munkát ezek gyakorlásával.

A nap végére sikerült elérniük, hogy Pandora a védőpajzsok fenntartása közben is bármikor képes legyen hatékonyan alkalmazni őket.